

Κυριακή 19 Μαΐου 2019.

Κυριακή του παραλύτου

Ίω. 5, 1 – 15.

«... μετὰ ταῦτα εὕρισκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἴδε ὑγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοί τι γένηται» (Ίω. 5, 14).

Ἀκούγεται σάν ἀπειλή αὐτός ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ μας πρὸς τὸν παράλυτο τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Στὴν πραγματικότητα ὅμως δέν εἶναι ἀπειλή. Εἶναι μία προειδοποίηση γιὰ τὰ ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα τῆς ἀμαρτίας. Καλεῖ τὸν παράλυτο νά σταματήσει νά ἀμαρτάνει, γιὰ νά μὴν πάθει χειρότερα ἀπὸ αὐτὰ πού εἶχε πάθει στή ζωή του.

Ἡ σωματικὴ ὑγεία εἶναι ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα ἀγαθὰ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Αὐτό τό ἀγαθὸ ὁ παράλυτος γιὰ τριάντα ὀκτώ ὀλόκληρα χρόνια τό εἶχε χάσει. Ἔρχεται ὁ Χριστός ὅμως σήμερα νά μᾶς

πει ότι υπάρχουν αγαθά που είναι πιο πολύτιμα από την υγεία του σώματος. «Έχασες την υγεία σου εξαιτίας της αμαρτίας. Σταμάτησε να αμαρτάνεις, για να μη σου συμβεί και τίποτε χειρότερο, να μη χάσεις κάτι ακόμη πιο πολύτιμο από την υγεία σου». Κάπως έτσι μπορούμε να ερμηνεύσουμε τα λόγια του Χριστού μας.

Τί χειρότερο μπορούσε να συμβεί στον παράλυτο, αν συνέχιζε να αμαρτάνει; Τό χειρότερο που θά μπορούσε να πάθει ο παράλυτος, αν έμενε στην αμαρτία, τό παθαίνει ο κάθε άνθρωπος που επιμένει να ζει αμετανόητος μέσα στην αμαρτία. Πρώτον, να χάσει την έλευθερία του. Πολύ χειρότερο από τή σωματική αρρώστια είναι ή απώλεια τής έλευθερίας. Ο άνθρωπος που υποτάσσεται στην αμαρτία χαλκεύει τά δεσμά της στην ύπαρξή του και κλείνεται στο σκοτεινό κελί τής εξάρτησης. Όταν ή αμαρτία γίνει συνήθεια και πάθος, τότε μετατρέπεται σ' έναν απαίσιο τύραννο, που καταδυναστεύει τόν ταλαίπωρο άνθρωπο που δέν κατάφερε έγκαιρα να δραπετεύσει. Άκόμη και αν κάποιος νομίζει πως αυτό που κάνει του άρέσει και

τόν ικανοποιεί, στήν πραγματικότητα ύψώνει ακόμη περισσότερο τούς τοίχους τῆς φυλακῆς του καί δεσμεύεται ακόμη πιά πολύ σέ συνήθειες καί πτώσεις, πού κάποια στιγμή θά καταλάβει πόσο τόν καταστρέφουν. Μπροστά σέ μία τέτοια δουλεία ἡ υἰγεία τοῦ σώματος χάνει τήν πρωταρχική της ἀξία, ἀφοῦ ἀργά ἢ γρήγορα, σχεδόν πάντοτε, ἔρχεται ἡ ὥρα νά πληγωθεῖ καί αὐτή ἀπό τήν ἁμαρτία.

Τό δεύτερο πού μπορεῖ νά πάθει ὁ ἄνθρωπος πού ἐπιμένει στήν ἁμαρτία εἶναι νά χάσει τήν ἀξιοπρέπειά του. Ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πολύ πιά σημαντική ἀπό τήν υἰγεία τοῦ σώματός του. Τί νά τήν κάνει τήν υἰγεία κάποιος ὁ ὁποῖος ἔχει γίνει ἕνα ζωντανό κουρέλι ἀπό τίς πτώσεις καί τά λάθη του; Σέ τί χρησιμεύει ἡ υἰγεία σέ κάποιον πού εἶναι ψεύτης, κλέφτης, ἀπατεώνας καί ἀνήθικος; Πόσο ἀγαθό εἶναι ἡ υἰγεία σέ κάποιον πού εἶναι δειλός, ὑποκριτής, ἐγωιστής καί ζηλόφθονας; Πολλές φορές ἡ σωματική υἰγεία ἐνίσχυσε τήν ἁμαρτία καί τήν πτώση καί ὁδήγησε τόν ἄνθρωπο στόν ἀπόλυτο ἐξευτελισμό. Σέ τί βοήθησε ἡ υἰγεία τούς προδότες τῆς πατρίδας καί

τούς ἀρνητές τῆς πίστεως; Ὄταν ὁ ἄνθρωπος χάσει τὴν ἀνθρωπιά του καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά του, τότε ὄλ' αὐτὰ πού θεωροῦνται σημαντικά, ὅπως εἶναι ἡ σωματική υἰγεία, τὰ χρήματα καὶ ἡ μὀρφωση, φτηναίνουν καὶ εὐτελίζονται.

Τρίτον, ὁ ἄνθρωπος πού ἐπιμένει στὴν ἁμαρτία κινδυνεύει νά χάσει τὴν ἀγάπη καὶ τὴ χαρὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ του. Ἡ ἁμαρτία, ὅσο εὐχάριστη καὶ ἂν φαντάζει ἐκ πρώτης ὄψεως, στὴν πραγματικότητα συνιστᾶ τὴν ἀπόλυτη δυστυχία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος μπερδεύει τὴν εὐχαρίστηση μέ τὴν εὐτυχία. Πολλές φορές ἐπιλέγει τὴν εὐχαρίστηση ἀπὸ ἐπιπολαιότητα καὶ χάνει τὴν εὐτυχία. Ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ σχέση του μέ τό Θεό, διότι μόνο σ' αὐτὴ τὴ σχέση γεμίζει ἡ ψυχὴ του καὶ ὀλοκληρώνεται ὡς προσωπικότητα. Ἐξω ἀπὸ τὴ σχέση αὐτὴ δέν ὑπάρχει χαρὰ καὶ ἀγάπη. Ὅποιος ὑποδουλώνεται στὴν ἁμαρτία καὶ στά πάθη καθίσταται ἐγωιστής καὶ ὑπηρέτης τῶν ἐπιθυμιῶν του. Ὁ ἐγωιστής δέν μπορεῖ οὔτε νά χαρεῖ οὔτε νά ἀγαπήσει, διότι θεωρεῖ τὰ πάντα ὡς δικαιώματά του, πιστεύει πῶς ὄλοι τοῦ χρωστᾶνε καὶ πῶς ἡ ἀγάπη καὶ ἡ θυσία εἶναι

γνωρίσματα μόνο τῶν ἀνοήτων καί τῶν ἀδυνάτων. Ὁ ἐγωιστής καί ἁμαρτωλός περπατάει τό μονοπάτι τῆς μοναξιᾶς, ἡ ὁποία εἶναι τροφός τῆς δυστυχίας.

Τά λόγια τοῦ Ἰησοῦ στόν παράλυτο «μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοί τι γένηται» ἄς τά ἀκούσουμε προσεκτικά ὅλοι μας. Ἐάν βεβαίως ἔχουμε τήν υἰγεία μας, ἄς ἐργαστοῦμε μέ ζῆλο στή μετάνοιά μας καί στήν ἀποφυγή τῆς ἁμαρτίας. Ἐάν μᾶς χτύπησε ἡ ἀσθένεια, ἄς εὐχαριστοῦμε καί ἄς δοξάζουμε τό Θεό, διότι ἔγκαιρα μᾶς δίνει τό περιθώριο τῆς κάθαρσης ἀπό τά πάθη καί τῆς ἀπόκτησης τῆς ἀρετῆς. Ἄς ἐκμεταλλευτοῦμε τήν ἀπώλεια τῆς υἰγείας ἔξυπνα. Μέ ὄπλο τήν ἀσθένειά μας ἄς ἀνεβοῦμε τά σκαλοπάτια τῆς θείας ἀγάπης, ὅπως ἔκαναν ὅλοι οἱ ἅγιοι τῆς πίστεώς μας. Μπροστά στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ τά παθήματα τοῦ σώματος ἐξαφανίζονται, διότι ἐκεῖ δέν ὑπάρχει πόνος, θλίψη καί στεναγμός. Ἡ ὑπέρβαση τῆς υἰγείας δέν γίνεται μέ τή θεραπεία τοῦ σώματος ἀλλά μέ τή θεραπεία τῆς ψυχῆς, τήν ὁποία εἶθε ὅλοι ν' ἀπολαύσουμε. Ἀμήν.